

אמר לנו גניבא: הבי אמר רב חנן בר רבא:
אמר רב:

ארבע רוחות מנשבות בכל יום, ורוח
צפונית – שהיא נוחה, לא חמה ולא צוננת
– מנשבת עם בולן ומתקתן,osalmalā bñ
אין העולם מתקיים אפלו שעיה אהת, ורוח
דרומית קשה מכולן,osalmalā bñ nñ [מלאך
העשה נэн] מעמידה, הרי היא מהרבת את
כל העולם בולו מפניה.

שנאמר בדברי ה' לאיוב [לה ג]: אוז נא
כבר חלץך וascalך והודיעני. איפה הייתה
ביסדי ארץ, הגד אם ידעת בינה. מי שם
מדידה כי תדע, או מי נתה עליה קו', וכך
מונה הקב"ה את נפלאות הבריאה. ושם [לט
כו] מוסיף ה' ואומר לאיוב: "חמביגתך
האם מן הבינה שלך" [**יאבר**⁽⁶⁾ נין]
נין⁽⁷⁾ את כנפיו ו[יפרוש כנפיו לתרמן] [לרוחה
דרומית להעמידה בפרישת כנפיו].

רבא ורב נחמן בר יצחק הוו יתבי, הוה חלוף
ואזיל [חלף ו עבר על פניהם] רב אחא בר
יעקב דיתיב בגותרא דדהבא ופרים עלייה
ספרבלא דברתוי [שהיה יושב בעגלת זהב
שהיה פרוס עליה גג בצעע תכלת, ועגלת
מלכים היא], ולא הכירו החכמים מי הוא
ה Yoshiב בחוכה.

רבא אזל לגביה [רבא הlk אלין], ואילו רב
נחמן בר יצחק לא אזל לגביה.

אלא אמר רבה: לשון "חרש ושתקה" הוא:
כי רוח מוזחת בשעה שמנשבת בשעת
החום, הרי היא חמה מאד ומשתקת את צינת
כל הרוחות מפניה.

וזהינו דכתיב: "אשר בגידך חמים בהשקט
ארץ מדורם".

ואמר רב כי תחילפא בר רב חפרא: אימתי
בגידך חמים, בשעה שהשquitות ארץ מדורם
[כשהושתקה צינתה של רוח דרוםית],ומי
הוא המשתקה רוח מוזחת, שבשעה
שמנשבת רוח מוזחת הרי היא משתקת כל
הרוחות מפניה.

רב הונא ורב חפרא הו יתבי, חלוף ואזיל
גניבא עלייוו [יושבים היין, וחולף על פניהם
תלמיד חכם בשם שמו גניבא].

אמר חד מן האמוראים לחבריה: ניקום
מקמיה, דבר אוירין הוא [נקום מפניו, כי בן
תורה הוא].

אמר ליה אידך: וכי אטו מקמי פלגאה ניקום
[וכי מלפני בעל מחלוקת ניקום]?⁽⁵⁾

אדחבי אתה איהו לגביהו [ביני לבני, הגיע
גניבא אל האמוראים].

אמר לו גניבא לחכמים: **במאי עסיקו**
במה אתם עסיקים?
אמרו לויה: **ברוחות.**

6. לשון כנף הוא, כמו "כנשר עיר קנו על
גוזלו ירחף, יפרוש כנפיו יקחחו ישאחו על
אברתו", דברים פרשת האזינו.

7. בתרגום שם: "אפשר דמיונך יתابر בר
נצח, פריש גדפה לדROOMA".

משמע מן הפסוק שת חזקה ביקש הכתוב
לספר.

5. הייתה לו מריבה עם מר עוקבא שהיה אב
בית דין, כמובואר לעיל ז.א.